

soui «mare, bourbier, gâchis», *sueio*, *suo*, *soulbo* «claque, mare à fumier, fosse à chanvre, étable à cochon», *sueio* (pron. *séyo*) «fumier, toit à porcs» (T^dF): per on es veu que hi ha hagut contaminació amb *SOLL* de porcs; en fi arriba fins al gascò marítim: gironadí *souill* «fondrière, bourbier» (Moureau, *Le Patois de la Teste*). També se cita un poitevin *souil* 'fangar de llot' i àdhuc un norm. *souil* 'cort de porcs', que no garanteixo. El contacte semàntic amb la cort de porcs i amb l'animal es nota també per l'especialització del verb en la idea de rebolcar-se, d'aquests: *sę sułá* traduït «se vautre» en la zona Tolosa-Lombez (ALGc. II, 450): és contacte, és clar, secundari.

Completarem l'àrea citant un parell d'avançades en el domini italià: Emília *soi* 'pixum de bestiar' («jauche»), Marques *nzojǎsse* (pres. *nzòjjo*), «avvolto-larsi nel brago» (Camilli, *Dial. di Servigliano*, ARom. XIII, 261).

Com que al costat d'això trobem lomb. *söi*, emil. *söi* o *soi*, 'tina, cubell, cossi de la bugada', i un basc *suil* de sentit semblant, que coincideixen amb el llatí *SOLIUM* nom d'un recipient com 'tina de bany', hom ha admès per a aquests l'etim. *SOLIUM*, i s'ha preguntat si el verb *sollar* no podria ser també un derivat d'aquest substantiu, per a la qual cosa podien aportar algun suport la citada forma occitana en *uelh* i la variant cat. *sulla*, *sullar*. Però tots ens adonem que això és una semàntica rebuscada i fins paradoxal, i tingué sens dubte raó en rebutjar-ho M-Lübke (REW, 8418, 8074).

És lícit pensar també en altres etimologies. En grec hi ha un verb molt constant i antic en la triple forma *σολάω*, *σολέω* o *σολεύω* per a 'despullar', 'saquejar'. Des de la idea de 'profanar', 'cometre sacrilegi' s'arribaria fàcilment a 'sollar', 'corrompre' i ja estariem en el terreny semàntic del nostre mot. Encara que aquest matís està més netament expressat pel compost *λεροσολέω*, no era estrany al primitiu, car el trobem en Esquil (*Perses*, 810 etc.) i ja el veiem ben clarament en el *σολεῖν* d'Heròdot: els Escites *ἐσώλησαν τὸ ἱερὸν τῆς Οὐρανίης Ἀφροδίτης* 'profanaren saquejant el temple d'Afrodita Celeste' a *Ἀσκάλων*, ciutat de *Συρή* pels anys 681-669 a. C. (I, 105.7); i devia ser-li consubstancial puix que els substantius d'on deriva aqueix verb, o sigui *σύλλη* i *σῦλον*, tenen precisament el significat concret de 'despulla d'un temple'.

No sols era mot dels tràgics i els arcaics sinó també popular, com ho indica el fet que *λερόσολος* 'sacrileg' era usat popularment amb un vague sentit de insult, com ho veiem en el *Gnomon* de Menandre (ed. Körte, 1.21); que això transcendia fins al llatí vulgar ho sospitem pel calc *sacrilegus*. En rigor, de *σολεύω* podríem admetre que havia estat llatinitzat vulgarment en **SULEARE*; i és veritat que la *u* era llarga (ho comprova l'accent de *σῦλον*), cosa que al capdavant coincideix amb la *u* de la tan estesa variant cat. *sullar*; com que la *u* abans de desliallitzar-se va sofrir accions i reaccions, no manquen casos en què (partint sense dubte d'una pronúncia *œ*) apareix convertida en *o* o bé *e* romànica, com en el gascò *houdé* 'mantega' *βῦτῦ-*

RUM (estudiat per AntThomas) o en *τρῦτάνη* > llatí *trūtina* > fr. ant. *trone* (REW).¹ Reconeixem que el pas semàntic del matís material 'embrutar' al més abstracte-moral de 'polluir, corrompre' és més fàcil que el de sentit invers 'corrompre' > 'ensutzar'; però no és una regla que s'imposi.

En fi, podria ser *sollar* un derivat de *SOLL* 'cort de porcs', com a paradigma de la idea de llordor: aquesta és la idea de GaDiego (RFE VII, 114-5), que ho apunta en el cast. *zullarse* 'embrutar-se', 'conegar-se' (vegeu CELLENCA, DCEC/DECH i MLWagner, RFE XXI, 228-30); trist suport per cert, car es tracta en cast. d'un feble manlleu argòtic del *sollar* gallo-romànic. Podem rebutjar-ho de pla: s'oposa la *ll* < *LL* de *SOLL* a la *yl* de *sollar* (bal. *soiar*, oc. *solbar*, fr. *souiller*), i és increïble que un mot estrictament pirinenc del vessant Sud vagi donar un verb fonamental del Sud i del Nord de França, i que en francès és ja una constant des del S. XII.

L'etimologia més afavorida és **SÜCŪLARE*, un suposat derivat de *SÜCŪLUS* 'porcell', diminutiu de *SUS* 'porc'. Ben hipotètic un tal derivat, i des del punt de vista morfològic atrevida i poc versemblant derivació, però des del punt de vista semàntic enterament inversemblant: si hagués estat **SU-ARE*, deriv. de *SUS*, encara..., però justament *suculus*, mot poc important en llatí (el mot viu hi és *porcellus*), designa l'animal de pell blanca-rosada, encara net. Gamillscheg s'hi rebella i havent pescat una variant *soiller*, *soeiller* en algun text vell del francès, s'hi enfila (ZRPb. XL, 150), postulant una base **SUDICULARE*, derivada de... un esquemàtic *SUDICŪS*, l'ètimon de l'it. *sudicio* i el cat. *sutze*; és la idea pitjor de totes, verament estrada pels cabells: aquesta variant metatètica *SUDICŪS* tenia *ç* palatal africada, i sobre aquesta entelèquia tardana s'hauria format un derivat, no sols de tipus arcaic en-*ULARE*, sinó que això hauria passat a *-CLARE* (> *llier*) amb *CL* > *l* i no pas *-zl-* com evidentment pertocaria; la *-d-* hauria hagut de donar *-z-* en llengua d'oc, i aquella variant *soillier* esporàdica solament podia produir-se en francès, on la llengua vacillava entre *olier* i *oïlier*; salta a la vista que aquest *soillier* és una ultracorreció escadussera provocada per *broillier/brouiller*.

El mateix M-Lübke, campió de l'etimologia **SUCULARE* (REW, 8418) es va adonar a última hora de l'error d'aquesta idea i la va retirar en el seu important treball, *Die Diphthongierung im Prov. (Sitzber. preuss. Ak. Wiss. 1916, 3501)*; per més que encara s'hi aferrin Wartburg (FEW), Hubschmid i Alcm, aquesta etimologia està retirada i cal donar-la per ben descartada.

Ja Diez havia pensat a relacionar amb el gòt. *bisauljan* 'tacar' i encara que ho rebutjà perquè en llengua d'oc hi ha *o* i no pas *au*, M-Lübke emet la sospita que aquest *au* de la Bíblia d'Úlfilas, en aquest mot sigui expressió gràfica d'una *o* breu i oberta: grafia practicada sistemàticament per Úlfilas en les combinacions com *aub*, *aur* (pron. *ob*, *or*), i que es pogué estendre a d'altres casos: d'aquest *SOLIAN* vindrien les formes oc. diftongades en *ue* i la *u* del cat. *sulla*.

Tot constatant que aquest detall és discutible (tam-